

til hvilken Afdeling af Sparekassen Laanene til Nationalbanken og Privatbanken og de for samme stillede Sikkerheder ville være at henføre. Herom indeholder Forslaget Bestemmelsen i § 2, tredje Stykke. Herimod har et Mindretal i Udvalget udtalt sig, idet de have ønsket dette Mellemværende overført til den likviderende Afdeling. For at fremme Sagens videre Gang har dette Mindretal givet Afkald paa herom at stille Forslag, idet Mindretallets Bemærkninger herom nedenfor fremsættes.

Udvalgets Undladelse af her at fremføre nogen yderligere Motivering af det Ændringsforslag, der herefter fremsættes, vil dels finde sin Forklaring i de Forhold, hvorunder Udvalget har maattet arbejde, dels vil det ogsaa kunne forsvares ved den alt skete Henviisning til de udførlige Forhandlinger, der have været førte om Sagen i Tinget.

Et *Mindretal* (Bramsen, la Cour, Johnsen, Piper, Scheel og Tvede) har, som ovenfor berørt, ikke kunnet slutte sig til Forslaget om, at der til den genaabnede Sparekasse dels overføres Statskassens Laan paa 5 Mill. Kr., dels den til Staten, Nationalbanken og Privatbanken i København forefundne Gæld pr. 11. December 1908 af ca. 6,600,000 Kr. Hvad Laanet af Statskassen paa 5 Mill. Kr. til 3 pCt. p. a. angaar, have vi overfor Flertallet paavist, at det dog ikke gik an at give en Sparekasse, hvor enhver har Adgang til at aabne Konto, en Fordel paa Statens Bekostning, naar Hensigten med Laanet og enhver anden Begunstigelse, der maatte blive ydet, dog — uimodsagt — kun kunde være den, at mildne de nuværende, altsaa de bedragne, Spareres Tab. For at afvæbne denne Indvending har Flertallet da i Slutningen af § 3 foreslaaet, at den Rentefordel, der opnaas for Sparekassen ved dette Laan, skal komme Likvidationsafdelingen, der jo alene omfatter de nuværende, brøstholdne Indskydere, til gode „efter nærmere Opførelse“. Men bortset fra, at det er os

dunkelt, hvorledes den omtalte Rentefordel skal kunne opgøres, tilfredsstiller denne Imødekommenhed os dog ingenlunde, eftersom vi mene, at det i det hele taget ikke er forsvarligt at udlaane 5 Mill. Kr. af Statens Midler paa længere Aaremaal til en Sparekasse og endda uden nogen som helst Sikkerhed. Allerede de for Statskassen indvundne Erfaringer som Laangiver til selve Den sjællandske Bondestands Sparekasse for 1½ Mill. Kr. og som Indskyder for ½ Mill. Kr. forekommer os burde være tilstrækkeligt advarende mod paa ny at betræde den samme Vej. At det derhos vil skabe et betænkeligt Præcedens, naar Staten nu laaner Penge til Genaabningen af en standset privat Sparekasses Drift, behøver neppe nogen nærmere Paavisning.

Vi ere derfor af den bestemte Mening, at disse 5 Mill. Kr. vel skulle laanes, men kun til den likviderende Afdeling, der efter al Sandsynlighed vil afsluttes med et Overskud, idet der til den er henlagt 40 pCt. af Kassens Aktiver og der derfor ikke løbes nogen Risiko i denne Afdeling, der er passiv, og hvor de 5 Millioner derhos ville blive forvaltede af de 3 kongelige Kommissarier.

Det andet Punkt, hvor Mindretallet har en fra Flertallet afvigende Opfattelse, er dette, at Flertallet vil have, at Bankgælden, de 6,600,000 Kr., ogsaa skal overføres til den nye, aktive Afdeling, uagtet denne Gæld — som rimeligt er — ogsaa efter Flertallets Mening (§ 2, 3die Stykke) skal afvikles og derfor netop burde overføres til Likvidationsafdelingen. Mindretallet formaar ikke at indse, hvorfor den aktive Sparekasse, der jo skulde begynde et nyt og bedre Liv, forlanges belemret med Millionlaan af bedragerisk Oprindelse til Rente, der er højere, end den selv kan opnaa ved Udlaan, og derigennem fra første Færd blive knyttet til den Fortid, som det for Sparekassens Skyld netop vilde være saa ønskeligt, at den kunde blive frigjort for.

Begge Poster burde altsaa af de anførte og endnu flere Grunde være fore-